

2 februari en Steenbok
Kruiskwartaaldagen - Candlemas - Imbolc/Groundhog Day
2e brief, februari 2022

Gisteren zat ik in de trein op weg naar New York City. Het is een prachtig ritje, want de hele reis rijdt de trein langs de oevers van de Hudson-rivier. Terwijl ik uit het raam keek naar de bevroren Hudson, dacht ik ook aan het feest van 2 februari, Candlemas¹ (of Groundhog Day² in de VS) en de diepere betekenis ervan met betrekking tot de natuur en het leven. Ik dacht ook aan het sterrenbeeld Steenbok, waar de zon nu doorheen gaat van 19 januari tot 16 februari (dit verwijst naar de astronomische constellaties). Men kan een contemplatieve weg door het jaar nemen zoals de zon door de twaalf sterrenbeelden gaat, als een manier om binnen te gaan in de aard of het wezen van deze sterrenbeelden en de differentiaties van hun kosmische 'zijn'.

Als een leerling van de sterrenwijsheid roept het bij mij ook voortdurend de vraag op naar de precessie van de equinoxen in relatie tot die van de jaarlijkse feestdagen. Het lentepunt beweegt elke 72 jaar ongeveer 1 graad achteruit door de dierenriem. Dit is een diepgaand kosmisch ritme dat onze levenservaringen en ons bewustzijn op aarde beïnvloedt gedurende evolutionaire cycli van tijd. Deze verschuiving heeft een verschuiving gebracht in de relatie van de zon die door de sterrenconstellaties gaat gedurende de cyclus van het jaar. In onze tijd heeft dit geresulteerd in het feit dat het tropische teken waar de zon doorheen gaat bijna volledig is verschoven, zodat men nu achter het 'tropische teken' ziet dat de zon in werkelijkheid door een heel ander sterrenbeeld van de vaste sterren gaat. Dus, op Candlemas, 2 februari, staat de zon onge-

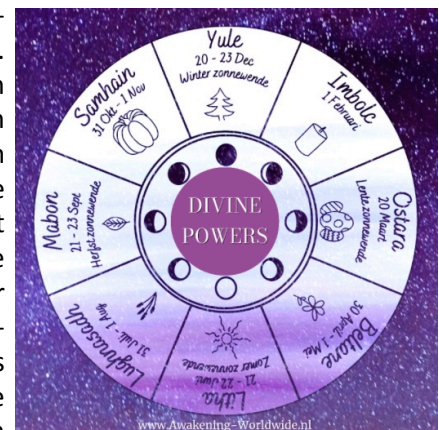
¹ Candlemas Februari 2; Het viert drie gelegenheden volgens het christelijk geloof: de presentatie van het Jezuskind; de eerste intocht van Jezus in de tempel; en het vieren van de zuivering van de Maagd Maria (voornamelijk in de katholieke kerk, Maria lichtmis). *Bron internet*

² Groundhog Day; Op deze dag zou de bosmarmot (Engels: *groundhog*) volgens folklore ontwaken uit zijn winterslaap en zich buiten zijn hol wagen. *Bron Wikipedia*

veer in het midden van het teken Waterman, maar in werkelijkheid ongeveer in het midden van het sterrenbeeld Steenbok. Hoe kunnen we Steenbok dan in verband brengen met dit feest?

Laten we eerst de diepere aard van dit feest op 2 februari begrijpen. Omdat ik op de noordelijke breedtegraden leef, kan ik van nature een relatie vinden met het natuuraspect van het feest van Candlemas of, zoals de Kelten het noemden, Imbolc, want dit is het Europese/Noord-Amerikaanse erfgoed van mijn 'natuur'-ervaring in deze tijd van het jaar. Het is dus alleen vanuit mijn ervaring dat ik kan spreken, hoewel het de moeite waard is om na te denken over wat de natuurervaring op andere delen van de aarde zou kunnen zijn die nieuwe dimensies zou kunnen geven aan dit echte moment in de ademhalingscyclus van de aarde en in de Christelijke ervaring van de cyclus van het jaar. Ik denk dat deze diepere betekenis wereldwijd kan worden gevonden als men het esoterische of 'verborgen' element van dit punt van het jaar in zich opneemt. Dit esoterische element kan worden gevonden in de jaarlijkse vernieuwing en transformatie, naarmate ons bewustzijn zich ontwikkelt, van het verhaal van de vereniging van het Christuswezen met de aarde, zoals het zich manifesteert in de cyclus van het jaar. Het centrale element van deze esoterische activiteit rond 2 februari is de overgang of het keerpunt in de Levens-ether activiteit in de aarde. We vinden dit uitgedrukt in de herhaalde beeldspraak van het element water in relatie tot dit natuurfeest in het noorden, evenals de activiteit van het licht. In alle aspecten komen we in de mysteriën van de Moeder, de draagster en barende van het Leven. In een toekomstig werk zal dit rijk van de Moeder, in Haar vele verschijningsvormen, in relatie tot de kruiskwartaaldagen³ van diepe betekenis zijn, die een volledige studie waard is.

Hoe wordt dit weerspiegeld in de natuurfeesten van 2 februari in de noordelijke breedtegraden? Dit brengt mij tot een bredere vraag, die ik van plan ben te onderzoeken in een meer volledige onderneming over de cyclus van het jaar, over de aard van wat de kruiskwartaaldagen van de jaarlijkse natuurcyclus worden genoemd. De essentie van deze vraag is dat naarmate de mensheid meer en meer is ingebed in zintuiglijke ervaring en een spiritueel bewustzijn is kwijtgeraakt, wij de zonnewendes en equinoxen hebben vereenzelvigd met het begin van elk seizoen, omdat wij de veranderingen in de natuur kunnen 'zien'. Wij noemen de zomerzonnewende de 'eerste' dag van de zomer, maar tegelijkertijd noemen wij het 'midden zomer'. Welke is het? Wij noemen 21 maart, de lente-equinox, de eerste dag van de lente en baseren onze paasdatum op dit equinox punt. Maar is het de 'eerste' dag van de lente? In mijn eigen werk met de cyclus van het jaar, ben ik tot de gedachte gekomen dat deze kruiskwartaaldagen het eigenlijke begin zijn van elk nieuw seizoen, maar het begin is esoterisch, dat wil zeggen verborgen voor onze zintuigen. Het is eerder een begin op een spirituele/etherische basis, waarmee de 'ouden' meer afgestemd waren. Dit zal dus worden gebruikt voor een toekomstige beschouwing, maar laten we voor nu eens kijken hoe 2 februari het 'begin' van de lente zou kunnen zijn zoals het door de Keltische bevolking werd gezien. Wat gebeurt er rond 2 februari in de natuur in het noorden? De Kelten noemden het Imbolc, wat letterlijk vertaald 'in de buik' betekent, maar ook 'ontluiken' en 'oaienmelk'. Het wordt dus in verband gebracht met nieuw leven, met het begin van de lactatie van de ooi, de melk begint te stromen voor de lammeren in hun 'buik'. Het heeft ook de betekenis 'reiniging' en in die regionen markeerde het de reinigende regens, het besproeien van de aarde. We kunnen dit verbreden tot een verbeelding van de aarde als moeder, het begin van het stromen/bewegen van de levensvloeistoffen vanuit de moeder in de aarde. Het is de tijd waarin het sap in de bomen weer begint te stromen, naar boven stroomt, de bollen hun proces in de aarde beginnen om naar de zonnewarmte toe te bewegen, sommige zoals de sneeuwklompjes, schieten snel uit de grond. Het is de tijd waarin de dieren uit hun winterslaap ontwaken, vandaar de oorsprong van Groundhog Day, en is het ook de tijd waarin de bijenkoningin haar eerste

Kruiskwartaaldagen Bron internet

³ Kruiskwartaaldagen; Deze Keltische jaarfeesten markeren de overgangen en hoogtepunten van de seizoenen. De acht jaarfeesten noemen we samen ook wel "Het Rad van het Jaar" of Jaarwiel. Yule: 19-23 december, Imbolc: 1-2 februari, Ostara: 19-23 maart, Beltane: 30 april – 1 mei, Litha/Midzomer: 19-23 juni, Lughnasadh: 1-2 augustus, Mabon: 20-24 september, Samhain: 31 oktober – 1 november

Imbolc is een van de vier belangrijke festivals van de voorchristelijke Keltische kalender die wel geassocieerd worden met de vruchtbaarheid van de aarde. Het werd later opgenomen in het Ierse christendom als Saint Brigid's Day met als hoogtepunt van het festival het rooms-katholieke Maria Lichtmis.

eieren begint te leggen. We kunnen dus op deze dag de markering zien van nieuw leven dat terugkeert, van de zuivering van de aardemoeder en het stromen van nieuwe levenskrachten voor ontkieming en geboorte diep in haar 'lichaam', in haar 'buik'. Aan dit natuurfeest van Imbolc van de oude Kelten hebben wij het christelijke feest van Candlemas toegevoegd, dat nu het element van de terugkeer van het Licht inbrengt. Het was de tijd van het jaar (lang voor het elektrisch licht) waarin de mensen niet langer een kaars hoefden aan te steken bij het opstaan aan het begin van de dag. Het licht begon al helder genoeg te worden. Dit werd in het christelijke religieuze leven gebracht als de tijd waarin de kaarsen werden gezegend die in de kerk de rest van het komende jaar zouden worden gebruikt. Zo zijn we geëvolueerd van en naar het vroege Moeder-centrische natuurfeest van de stroom van water uit het binnenste van de aarde, de stroom van nieuw leven uit 'de buik', het toegevoegde element van de zon, de mannelijke kracht, het begin van de terugkeer van het Licht dat een huwelijk aangaat met de Moeder in de gezamenlijke vernieuwing van het aardse leven in de natuur.

Maar nu kunnen we dit feest meenemen naar een andere relatie van Moeder-Leven en Zoon-Licht, naar een meer 'niet-natuurlijke' dimensie, hoewel nog steeds gerelateerd aan de natuur, maar toch een diepere Christusdimensie. Als we bij deze verbeelding van het zuiverende water en de Moeder blijven, hebben we in de oude Hebreeuwse traditie, dat vrouwen die bevallen waren na 40 dagen een ritueel bad moesten nemen, dat vele dingen symboliseerde. Ten eerste betekende het bad dat de vruchtbaarheid van de vrouw symbolisch was 'hersteld' en dat zij weer zwanger kon worden. Zij werd gezuiverd door het water van het bad en kon zich weer aansluiten bij de gemeenschap waaruit zij zich met haar kind gedurende 40 dagen had afgezonderd, want gedurende deze tijd is het kind etherisch met de moeder verbonden, en moet het dus tegen de buitenwereld worden beschermd. Na deze tijd worden de etherische krachten van de moeder vrijgemaakt en beweegt het kind zich uit de etherische omhulling van de moeder naar een nieuw niveau van lichamelijke onafhankelijkheid. Dit is het moment waarop de naamgeving van het kind plaatsvindt bij de presentatie in de Tempel. Dit wordt verteld in Lucas 2:22-40. Toen de tijd was gekomen voor de zuiveringsritten die door de Wet van Mozes werden voorgeschreven, namen Jozef en Maria hem mee naar Jeruzalem om hem aan de Heer voor te stellen... en vertelt verder over Simeon, die had gewacht op de 'Ene' die zou komen, en de profetes Anna, die beiden in Jezus de Messias herkenden. Naamgeving is een krachtige, spirituele daad. In deze naamgeving ceremonie zien we iets van het opkomen van het zelf in de wereld, het licht van de ik-ben doet een eerste stap naar persoonlijkheid. Simeon verklaart dat zijn ogen het openbaringslicht hebben gezien.

Deze cyclus van 40 dagen begint bij de geboorte van het kind, wat in het geval van Jezus zoals gedateerd in ons christelijk jaar, de tijd is van 25 december tot 2 februari. Men kan ook dieper ingaan op dit getal 40 als tijdcyclus en het in het algemeen zien als een periode die een tijd aangeeft van zuivering en transformatie die een overgang markeert naar een nieuwe cyclus. We kunnen dit zien in de verleiding van Christus in de veertig dagen in de woestijn na de doop; in de veertig dagen en nachten van de grote overstroming en de aankomst van Noach in het nieuwe land; in de veertig jaar in de woestijn toen het Hebreeuwse volk met Mozes rondzwierf voordat het het Beloofde Land binnenging; en in de veertig dagen tussen Pasen en Hemelvaart toen het onderricht door de Opgestane werd afgesloten en Hij opsteeg naar het etherische rijk. Zo reizen we van de vroege natuurfeesten op noordelijke breedtegraden in relatie tot 2 februari, die je eigenlijk zou kunnen omschrijven als de geboorte van de lente in de aarde, het begin van generatief leven vanuit de Moeder in de vloeistoffen die in de donkere aarde stromen, naar de bredere christelijke aard van dit feest in het verhaal van Jezus als voertuig voor de Messias in relatie tot de zuivering van de Moeder van Jezus en het tevoorschijn komen van het kind uit het beschermende etherische omhulsel van de Moeder samen met zijn Naamgeving in de presentatie van Jezus in de Tempel. Dit brengt ons in de bredere christelijke aard van deze tijd van het jaar, waarbij het Licht in de Moedergeheimen van het Leven, van de aarde, van de voortbrengende baarmoeder wordt gebracht.

Elk feest vindt plaats in relatie tot de sterren. De sterren veranderen niet naarmate de festival seizoenen veranderen. Ze zijn hetzelfde rond de hele aarde. Pasen over de hele wereld vindt plaats als de zon in de sterren van Vissen staat. Op 2 februari staat de zon wereldwijd in de sterren van Steenbok. Wat onthullen de sterren van Steenbok ons over dit seizoen? Toen ik naar het ijs op de Hudson keek en het zonlicht eroverheen scheen, was het alsof ik naar een veld van kwartskristallen keek. De gekartelde randen van het ijs dat door het bewegende water eronder was gebroken en weer tot vaste massa's was gevormd, vormden scherpe doorschijnende witte kristallen die uitstaken boven de rivier. Het maakte me bewust van het water

dat onder het harde minerale ijskristalveld doorstroomt en het was een perfect beeld voor Steenbok. In Steenbok hebben we deze combinatie van de hoorns en hoeven van de geit, dat wezen dat thuis is in het minerale rotsachtige rijk en de staart van de vis, dat een wezen is dat thuis is in het waterige etherische element. In die zin kunnen we dit feest zien als deze strijd van levenskrachten ten opzichte van de verhardende krachten van de mineralisatie, zowel in de natuur als in ons bewustzijn. Zowel in het noorden als in het zuiden zou men op deze manier naar dit festival kunnen kijken, of de Moeder nieuw leven moet voortbrengen uit het koude minerale aardrijk of dat het levensrijk het sterven in het koude minerale rijk van de herfst aarde moet binnengaan en overleven. Dit is de essentie van de Steenbok verbeelding en van de diepere spirituele betekenis ervan.

EA bron Wikipedia

Dit wordt nog duidelijker wanneer we de mythologische verhalen uit het verleden bestuderen die met Steenbok worden geassocieerd. Zij voeren ons allen terug naar deze confrontatie van de zich verhardende krachten in relatie tot de stromende spirituele bronnen van het leven. Zelfs zo ver terug als de vroege Chaldeeuwse mythen, wordt Steenbok geassocieerd met de god, Ea, (wiens Sumerische equivalent Enki was). Deze god werd vaak voorgesteld met een gehoornde kop, maar wiens lichaam omgeven was door een stromende rivier waarin vissen zwommen. Hij verblijft in de oceaan van het leven die abzu werd genoemd, en die zich onder het oppervlak van de minerale aarde bevindt. Babylon zou gebouwd zijn op de top van de abzu, de levende wateren. Ea is ook de beschermer van de mensheid die in de Babylonische vloedmythe een wijze genaamd Atrahasis oproeg een ark te bouwen, zodat de mensheid aan de vernietiging kon ontsnappen.

ENKI bron Wikipedia

Als we verder gaan in de evolutie van het bewustzijn naar de Grieken, komen we bij een paar verhalen die verband houden met Steenbok. Een daarvan is het verhaal van de zeegait Pricus. Pricus is de vader van een ras van zegeiten, die bekend stonden als intelligente en eerbare wezens die in de zee vlak bij de kust leefden. Ze konden spreken en denken en waren geliefd bij de goden. Pricus merkt echter dat zijn kinderen, het jongere ras, zich aangetrokken voelen tot de kust en steeds meer op het land willen leven en niet meer in het water of de zee. Ze begonnen zelfs achterpoten te krijgen in plaats van vissenstaarten. Dit verontrust hem, dus gebruikt hij zijn krachten en zijn vriendschap met Chronos om de tijd terug te draaien, zodat de jonge zegeiten terug moeten keren naar hoe dat vroeger was, thuis in de zee en aan de kust. Maar hoe hij ook probeert om steeds de tijd terug te draaien, hij kan het lot van zijn kinderen niet voorkomen en uiteindelijk verlaten ze de zee en worden geiten, die op het land gaan leven. In zijn verdriet smeekt Pricus Chronos om hem te laten sterven, omdat hij het niet kan verdragen de enige overgebleven zeegait te zijn. Chronos laat hem echter zijn onsterfelijkheid in de hemelen beleven, als het sterrenbeeld Steenbok. Hier

hebben we een prachtige verbeelding van het afnemen van de relatie tot de levenskrachten, tot het spirituele levenselement en het overgaan naar het aardse, minerale bewustzijn.

Tenslotte komen we bij twee verhalen die ons dichter bij onze moderne ervaring brengen. Het ene houdt verband met het Moeder-Vrouwelijke en het andere met het Zoon-Mannelijke. Het eerste is het verhaal van Persephone, dat te lang is om hier in detail te bespreken, maar kort samengevat is het het verhaal van de dochter van Demeter, de moederaarde, die door Pluto wordt ontvoerd en als zijn bruid wordt meegenomen naar de Hades, de onderwereld, het binnenste van de aarde. Het verhaal vertelt over de smeekbeden aan Zeus en de vernietigende woede van Demeter die haar dochter niet kan terughalen, maar vertelt vervolgens hoe Mercurius/Hermes werd gezonden om Persephone te redden. Zij verkoos echter liever koningin van de onderwereld te blijven en slechts een deel van het jaar terug te keren om zich met haar moeder, Demeter, in de bovenwereld te verenigen. Het interessante in dit verhaal is hoe Persephone, na haar aanvankelijke verlies en verdriet, gewend raakte aan haar plaats in de onderwereld en de gemalin werd van Pluto. Het is dan dat zij de naam Persephone aanneemt, die de betekenis heeft van 'zij die overvloed brengt', 'zij die licht brengt' of 'zij die in staat is te bevatten wat getransformeerd is'. Dit brengt ons in een groot mysterie van de moederkrachten die werken vanuit de duisternis van de aarde als de bron van het brengen van leven en overvloed, uit de aarde. Iets om over na te denken in relatie tot het moederelement in zowel het beneden als het boven in de verschillende manifestaties van het goddelijke vrouwelijke in de cyclus van het jaar.

De Mannelijke/Zoon mythologie die verbonden is met Steenbok is het verhaal van Hercules en zijn 12e Arbeid. Nogmaals, het is een te lang verhaal om in detail op in te gaan, maar deze arbeid vangt misschien wel het duidelijkst het hoogtepunt van de voor-Christelijke uitdaging van Steenbok en brengt ons naar de overgang naar de Christus-mogelijkheden van deze constellatie en naar een diepere nieuwe betekenis voor dit 2 februari-feest. In Steenbok vinden we de poort naar de spirituele wereld, de poort van inwijding waardoor de ingewijde binnenkomt en zich identificeert met de geest, niet met de materie. Dit is de 12e Arbeid, de laatste taak van Hercules, die, nadat hij voor deze taak hulp heeft gezocht door inwijding in de Eleusinische Mystериën, die de mysteriën van Demeter en Persephone waren, afdaalt naar Hades, het koninkrijk van Pluto en Persephone. Zijn taak was de monsterlijke hond, Cerberus, die de bewaker is van de drempel naar Hades, naar de bovenwereld te brengen. Deze afdaling was een reis waarvan geen sterveling ooit was teruggekeerd, want voor de Grieken moest elke ziel na de dood en de afdaling voor altijd in Hades blijven, in de diepten van de aarde. Hercules slaagde in zijn taak, maar in tegenstelling tot de andere monsters die Hercules overwon, mocht Cerberus naar Hades terugkeren om zijn vroegere taak als bewaker van de onderwereld te vervullen. De bewaakte grens naar Hades bleef nog steeds bestaan.

Hier hebben we het machtige verhaal van de inwijding van Hercules, zijn laatste taak volbracht, waardoor hij vervolgens kon opstijgen naar het spirituele koninkrijk van de goden. Dit is de mythe achter Steenbok. Een bijkomend element in het verhaal dat dit inwijdingsfeit ontsluit en waar Willi Sucher op wijst, is dat Hercules na zijn opgang naar de hemel trouwde met Hebe, die de onsterfelijke kelkdrager voor de goden was. Zij droeg het water van het leven naar de goden. Hiermee wordt bedoeld dat Hercules na zijn dood de gaven ontving die het eeuwige leven schenken. Nadat Hercules met de godin Hebe was getrouwd, koos Zeus een nieuwe schenker, Ganymedes, een zoon van een koning van Troje, die sterfelijk was! Zo wordt nu een sterveling gekozen als degene die de beheerder kan worden van de levenschenkende, kosmische voeding.

Deze uitdaging van de Steenbok, die blijkt uit het dualistische karakter van het hoorn/minerale element en het water/levenselement, kan ook vanuit een geesteswetenschappelijk perspectief worden begrepen. In zijn jarenlange onderzoek heeft Willi Sucher de grote evolutionaire cycli die Rudolf Steiner in de Esoterische Wetenschap beschrijft, doorgewerkt en in verband gebracht met de dierenriem. De lagere of donkere dierenriem is diep verbonden met de evolutie van de Oude Maan en Steenbok in het bijzonder is verbonden met die tijd in de Oude Maan toen de Grote Oorlog in de Hemel plaatsvond. Wat was deze oorlog? Na de grote opstand tijdens de Oude Maan had de mens lange tijd een soort dubbelleven ervaren, met een deel van zijn bestaan bij de zon en een deel bij de maan/aarde. Echter, de verhardende krachten, de 'hoorn' krachten van de maan/aarde veroorzaakten een te grote verdichting bij de mens. Dus ondernamen de hogere zonnewezens actie om de aarde/maan te herenigen met de zon en zo ontstond er een grote oorlog tussen de lagere wezens van verharding verbonden met de aarde/maan en de hogere wezens van leven en licht van de zon. Dit resulteerde in de hereniging aan het einde van de Oude Maan. Deze grote oorlog in de

Hemel wordt geassocieerd met het sterrenbeeld gebied van de Steenbok. Als één toekomstige verbeelding voor Steenbok, die ook dit element van oorlog tegen de lagere verhardende krachten heeft, kunnen we kijken naar het 7e Cultuurtijdperk van ons grote tijdperk. Het is het Steenbok tijdperk wanneer het lentepunt Vissen, ons culturele tijdperk, zal hebben verlaten en door Waterman zal zijn gegaan, het 6e Culturele Tijdperk waarin Manas zal worden bereikt door hen die naar het spirituele leven streven. Dan gaat de mensheid het Steenbok Tijdperk binnen dat ons zal brengen in de laatste strijd van de Oorlog van Allen tegen Allen en de ware strijd voor de verlossing en vergeestelijking van de mensheid en de overgang naar het Budhi, het etherisch bestaan.

Dus misschien kunt u in deze verhalen de diepere aard van Steenbok zien in zijn relatie tot de eeuwige strijd van het duistere/minerale element met het leven/licht element in het verhaal van de mensheid. Dit verhaal evolueert naarmate de mens zich ontwikkelt, zoals te zien is vanaf de menselijke relatie tot de spirituele levenskrachten van Ea en de stad gebouwd op de kosmische zee, tot de zeegeiten die het aardse verkozen boven de zee en de afdaling naar het minerale aardse element weg van de wateren, tot het verhaal van Persephone, de dochter van de Moeder die zich verenigde met het inwendige van de aarde om uit de duisternis een bron te worden en overvloed te brengen, en uiteindelijk tot Hercules, de ingewijde held, die in staat was de krachten van de tegenstand te overwinnen, culminerend in zijn laatste inwijdingsarbeid door af te dalen naar de Hel. Deze mythe krijgt een nieuwe en diepere betekenis wanneer historisch feit en mythologisch verhaal elkaar ontmoeten in de incarnatie van de Christus en Zijn daad in de Hel/Hades om de dood te overwinnen en de opstandingskrachten aan de gehele mensheid te brengen door de kracht van het Christus-IK BEN in ieder mens. Op deze manier hebben de woorden: IK BEN het Brood; IK BEN het levende water; IK BEN het leven, allemaal ware betekenis en brengen ze ons tot de huidige taken in onze tijd in relatie tot Steenbok.

Het symbool voor Steenbok, de Zeegeit, wordt op verschillende manieren getekend maar heeft een vorstelijk scherp hoornachtig gebaar met een vloeiende gekrulde lijn. Dit was het gebaar dat ik ervoer in het mineraal/kristal harde ijs boven het stromende water beneden. Steenbok draagt samen met de andere 'donkere of lagere' sterrenbeelden van de dierenriem deze uitdaging en het mysterie van transformatie in zich. In Steenbok vinden we de strijd van degene die deels aarde/mineraal en deels vis/water is, dat zijn wijzelf en onze uitdaging om onze eigen inwijdingsweg van transformatie te gaan. De inwijdingsweg voert door catharsis, naar de ontmoeting met de Wachter aan de poort van de goden. Steenbok draagt dit proces als kosmische voorstelling. Het 2 februari-feest, of de kruiskwartaaldagen, is een herinnering aan de afdaling in de verhardende krachten, maar ook een visie op het overwinnen van de krachten van duisternis, koude, materie door de Christuskracht van de ware IK BEN die in ieder van ons werkt. Toch is dit niet een weg van ontsnapping uit de materie, maar een weg in de materie, in de duisternis van de verhardende aarde, in Hades, met de krachten van transformatie geboren uit liefde voor de aarde.

Jonathan Hilton
2 februari 2022
www.astrosophy.com